CONVERSA AMB QUIQUE PEDRET, EL NOI DELS QUICOS, GRUP QUE HA FET 30 ANYS

Un 'Noi' entranyable

Tortosa C. M. Martorell F.

Quique Pedret Tena (Tortosa, 1967) és un dels artistes més complets del panorama actual de les Terres de l'Ebre. S'ha guanyat a pols un gran prestigi i reconeixement, tant per la seua impecable trajectòria de prop de quatre dècades com pel notable paper que, des de 1997, interpreta en Quico el Célio, el Noi i el Mut de Ferreries. El Noi és un personatge carismàtic i estimat, complement i contrapunt de Quico a l'escenari, que encomana alegria i bon humor (camí per fer salut i viure millor, segons la saviesa popular que pregonen), acompanyats d'una fina ironia, sempre respectuosa. Quique canta, toca guitarres i percussions, és un excel·lent actor i posa lletra a alguns temes. Casualitat o premonició, Quique anava, als 14 anys, a vore el Canalero amb els amics: **"Li dèiem 'el número 1'. Mos agradava moltíssim, alguna vegada cantàvem alguna jota d'ell. En dinars familiars, de sempre cantem "de Roquetes vinc..."** Biòleg de professió, apassionat per la natura, presenta el programa de televisió *De Sol a sol* sobre pescadors, ramaders i pagesos (és la millor imatge no periodística que podien trobar). Per alguna muntanya d'oliveres (un paisatge molt nostre) reviu "les virtuts d'anar a peu, escoltar, olorar i mirar tot el que es veu".

Pregunta: T'ho vas pensar molt quan et van oferir substituir Xavi Borràs en el paper del Noi?

Resposta: I tant! Al Quicos els coneixia d'haver-los vist, m'encantaven. Coneixia més a Santi Martorell, tocàvem en altres grups. Em va costar decidir-me: "com ho he de fer jo si ho està fent Xavi Borràs d'una manera tan xula?". Em van parlar els tres a la vegada, estaven més convençuts que jo: "o ho fas tu o matem al Noi" i el grup s'hauria quedat només amb Quico i el Mut de Ferreries. "Provem-ho un dia, Borràs te farà classes". Vam anar a un bar de Ferreries: "te fiques la *peluca*, l'americana i les ulleres, i fas de Noi". No em van mirar *raro*, com si fos de la família; vam fer la xarrada, jo caminava i posava la veu que Xavi m'havia ensenyat. Ho vam fer unes quantes vegades, i a assajar! La cosa funcionava.

P: Pensaves que estaries al grup 25 anys?

Quique Pedret interpretant el paper del Noi, personatge que encarna des del 1997. / JOAQUIN ISMAEL

R: Era impensable llavors i ho és ara, i més en música. Quan vaig començar, va haver-hi uns anys en què va anar molt bé. Cada dos anys fèiem un espectacle nou amb un CD per a oferir coses noves a l'escenari, o un llibre, un vídeo, una col·laboració a la ràdio... Quan vam complir deu anys ja vam celebrar-ho per tot lo alt. I als quinze, més. Vint, vint-i-cinc, però trenta? Dels deu als trenta han passat molt ràpid. A vegades diem: "enguany potser serà l'últim", però tornes a tindre il·lusió de fer cançons noves i més quan unes actuacions han anat bé. No sé si després dels 30 prou. Potser 35, 40? Fins que la salut aguante, ja tenim una edat.

P: Hi ha alguna fórmula per mantindre la unió en un grup artístic tants anys?

R: Al final és que mos estimem. I això que som gent de caràcter. Saltes en algun moment, però baralles de no parlar-mos en un mes no ha passat mai. Sempre acaba sortint l'estima i el respecte.

P: La gent potser no veu les hores de preparació i treball exigent que necessites per a interpretar el Noi, i més si el grup oferix diferents espectacles alhora.

R: No és tant, perquè el personatge el tenim dins. Si ara mateix me fico la *peluca*, improviso. Improvisar és lo que més m'agrada. El Noi, en qualsevol situació, surt del pas. És una cosa que he practicat, però no es pot comparar a les hores de treball d'un instrumentista per a traure una carrera de música. Costa fer les cançons, conjuntar les veus, etc. Hem de fer algun assaig si tenim un espectacle nou i fa dies que no el fem. Hi ha èpoques en què has d'estudiar molt, junts i separats, però quan tens el paper assumit, pràcticament ni l'assages.

P: Com t'ho fas per a fer tan bé d'actor, cantant i músic a la vegada, com els que fan musicals o òperes?

R: Afortunadament, no tenim moltes coreografies, perquè quan hem intentat fer alguna cosa més difícil que anar de dreta a esquerra comença a ser complicat. Som una mica patudets en este aspecte. Lo que natros fem és una obra de teatre musical parlada sense massa exigència coreogràfica.

P: Què et diu la gent que no et coneix però et reconeix pel carrer com el Noi?

R: Arran del programa de tele, em diuen: "surts a la tele, no?", però no saben que soc lo Noi. De Noi sempre he anat d'incògnit. Quan acabem d'actuar, a Arturo, en l'altot que és, diuen "aquell és el cego, però ja no ho és", però a mi no em coneixen, si em criden per a alguna cosa i em pregunten si soc lo Noi, llavors me diuen que ho faig bé, que soc molt graciós...

P: Alguna actuació especial que sempre recordaràs i per què.

R: Les dos primeres van ser brutals. Fèiem dos espectacles, *Es cantava i es canta* i el *Si no fos*, a la Casa de la Cultura. L'actuació començava quan el Noi sortia a ficar botelles d'aigua a la gent i el cànter ple d'aigua. A mitan actuació, gent que sabia que debutava preguntava: "I Pedret quan sortirà?", pensaven que era Borràs. D'aquelles dos, recordo també que abans del primer dia, ells em van dir: "Quique, avant, no passa res, si ho fas bé, bé. Si ho fas malament, mos has afonat la carrera". Vaja pressió! També l'actuació dels deu anys al Palau de la Música va ser molt especial, pel lloc, perquè vam omplir i perquè mai havíem tocat en tanta gent: una banda de bandes, cors cantant, estaven encara Santi Martorell i Xavi Bertomeu... Vam tocar temes arranjats per Jordi Bonilla. Mos vam jugar natros el finançament,

I A MÉS...

Quico el Célio, el Noi i el Mut de Ferreries

Quique és una "peça" més dins de l'engranatge d'un grup amb un estil original, diferent, en què cadascun dels membres (Arturo Gaya, Jordi Fusté, Sergi Molina, Josep Lanau Mitchum i Kike Pellicer) té unes funcions definides per a aconseguir els millors resultats a l'hora de buscar i crear les composicions i les lletres de les cançons, arranjaments, diàlegs, so directe, base rítmica... És part del notable èxit d'un grup que, reinventant-se i evolucionant, ha arribat ja a la gira dels 30 anys (amb un 4L i un fax), interpretant de forma innovadora però respectuosa la música tradicional, és a dir, la que es cantava com avui la canten ells, demostrant que el folklore està viu. Des d'*El banc del si no fos*, els comentaris sobre els 30 anys no poden ser millors: han fet un treball romàntic, però també professional, ben fet. Altres claus de l'èxit, a banda del senderi, la sensibilitat i la humilitat (xalen actuant a un gran auditori i a un casal d'avis) són la varietat d'espectacles, el bon gust combinant la música tradicional i els instruments i la tecnologia moderns, unes veus molt cuidades, un so directe molt acurat i bon humor garantit per a passar-ho bé. Així com la temàtica de les cançons. Van ser Tortosins de l'Any en 1994 i per a molts ho han seguit sent pràcticament tots els següents, perquè han mantingut un nivell altíssim. Qui pensava que no era possible triomfar difonent la nostra jota? Els Quicos han dixat per la història alguns temes que han adquirit la categoria d'himnes de les Terres de l'Ebre. La història, si és justa, els ha de posar (com a este SETMANARI, la Plataforma en Defensa de l'Ebre i algú més), com a forjadors del sentiment ebrenc. Són un dels millors "invents" culturals que han passat a Tortosa i al territori a finals del segle XX i principis del XXI. Joan Moreira, Pedrell o el Canalero (que pensava que ells eren el seu relleu) estarien molt contents del treball dels Quicos si aixequessen el cap.

Per molts anys, Quique i Quicos!